

Instytut Pamięci Narodowej - Warszawa

<https://warszawa.ipn.gov.pl/waw/aktualnosci/200356,Tablica-upamietniajaca-Powstancow-Wielkopolskich-w-Szkole-Podstawowej-nr-263-w-W.html>
03.05.2024, 21:22

Tablica upamiętniająca Powstańców Wielkopolskich w Szkole Podstawowej nr 263 w Warszawie

Oddziałowe Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN w Warszawie wykonało tablicę upamiętniającą Powstańców Wielkopolskich – Filipa Stanisława Dubińskiego i Arnolda Szyllinga. Upamiętnienie zawisło w Szkole Podstawowej nr 263 im. Powstańców Wielkopolskich przy ul. Szegedyńskiej 11 w Warszawie.

Arnold Szylling baron (ur. 7 września 1884 r., zm. 17 września 1920 r. pod Kobryniem) – podpułkownik piechoty Wojska Polskiego.

Ukończył Szkołę Wojskową w Odessie. 6 września 1909 r. został mianowany podporucznikiem. Otrzymał przydział do 5 Syberyjskiego Pułku Strzelców, który wchodził w skład 2 Syberyjskiej Dywizji Strzeleckiej. W pułku zajmował kolejno stanowisko: dowódcy plutonu w szkole podoficerskiej, adiutanta baonu, referenta mobilizacyjnego i młodszego oficera w oddziale konnych wywiadowców. Po awansie na porucznika (15 października 1912 r.) objął funkcję adiutanta pułku. Następnie został przydzielony do rosyjskiej Misji Wojskowej w Pekinie. Przed wybuchem I wojny światowej powrócił do macierzystego pułku. W czasie walk z Niemcami początkowo dowodził oddziałem konnych wywiadowców, a następnie objął dowództwo II batalionu. 19 kwietnia 1916 r. został awansowany na sztabkapitana. W styczniu 1917 r.

awansował na kapitana.

Od 17 maja 1917 r. pełni służbę w 4 pułku strzelców polskich na stanowisku dowódcy II batalionu. Równocześnie pełnił funkcję zastępcy dowódcy pułku. W marcu 1918 r. został wyznaczony na stanowisko komendanta miasta Mohylewa, w którym pozostawał do 2 czerwca tego roku.

6 listopada 1918 r. został przyjęty do Wojska Polskiego w stopniu majora i przydzielony do Wydziału Personalnego w Sztabie Generalnym. 20 listopada 1918 r. został awansowany na podpułkownika. Od 8 lutego 1919 r. pełnił służbę w Poznaniu, w dyspozycji Dowództwa Głównego Sił Zbrojnych w byłym zaborze pruskim. 14 lutego 1919 r. został mianowany dowódcą 3 pułku Strzelców Wielkopolskich, późniejszego 57 pułku piechoty wielkopolskiej. Tego samego dnia w obozie ćwiczebnym w Biedrusku przystąpił do formowania oddziału. 29 lipca na czele pułku wyjechał na front. 11 czerwca 1920 r. został zatwierdzony z dniem 1 kwietnia 1920 r. w stopniu podpułkownika, w piechocie, w grupie oficerów byłych Korpusów Wschodnich i byłej armii rosyjskiej.

Zmarł 17 września 1920 r. z ran odniesionych pod Kobryniem Pośmiertnie mianowany pułkownikiem piechoty.

Odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari - pośmiertnie oraz Krzyżem Walecznych.

Filip Stanisław Dubiski (ur. 4 września (23 sierpnia) 1860 r. na Wołyniu, zm. 28 września 1919 r. pod miejscowością Rynia koło Bobrujska) – generał porucznik Wojska Polskiego, kawaler Orderu Virtuti Militari, uczestnik trzech wojen: rosyjsko-japońskiej, I światowej i polsko-bolszewickiej oraz powstania wielkopolskiego.

Ukończył Kijowski Korpus Kadetów i 1 września 1879 r. rozpoczął zawodową służbę w Armii Imperium Rosyjskiego. W 1881 r. awansowany został na podporucznika i przydzielony do Wołyńskiego Pułku Gwardii w Warszawie, który wchodził w skład 3 Dywizji Piechoty Gwardii. Z chwilą przeniesienia do Gwardii otrzymał stopień chorążego gwardii. Po 1896 r. przeniesiony został z gwardii do armii, w stopniu podpułkownika.

Służył w jednostce piechoty w Puławach. Przeszedł kolejne szczeble dowódcze i sztabowe na Dalekim Wschodzie i na Kaukazie. 25 marca 1914 r. awansował na generała majora i objął dowództwo 2 brygady 39 Dywizji Piechoty. Odznaczył się na froncie tureckim i w operacji nad rzeką Eufrat. W 1916 r. formował w Tyflisie 5 Kaukaską Dywizję Strzelecką, w której służyło wielu Polaków i dowodził nią od 2 kwietnia do 16 września oraz przejściowo dowodził I Korpusem na Froncie Kaukaskim. W 1917 r. został zdymisjonowany przez rząd Aleksandra Kiereńskiego, z awansem na generała lejtnanta, i powrócił do Polski.

Z dniem 23 grudnia 1918 r. przyjęty został do Wojska Polskiego, z zatwierdzeniem posiadanego stopnia generała porucznika ze starszeństwem z 6 sierpnia 1916 r. , i przydzielony do Rezerwy Oficerskiej.

Od stycznia 1919 r., po wybuchu powstania wielkopolskiego, organizował i dowodził 1 Dywizją Strzelców Wielkopolskich. W czerwcu tego roku objął dowództwo Okręgu Zachodniego Wojsk Wielkopolskich. 12 września 1919 r. ponownie objął dowództwo 1 Dywizji Strzelców Wielkopolskich. Został pośmiertnie zatwierdzony w stopniu generała porucznika, w grupie oficerów byłych Korpusów Wschodnich i byłej armii rosyjskiej.